

ОТДѢЛЕНИЕ ВТОРО.

Сжиганата поляна, както въ първото дѣйствиѣ.

ЯВЛЕНИЕ I.

Доримена, Ликастъ и Станарелъ

Скришно въ единъ жгълъ.

Ликастъ. Вшутявашъ ли ее, хубава Доримена, или панстина приказвашъ?

Доримена. Панстина.

Лик. Прочее ште се оженишъ?

Дор. Да.

Лик. Но кажи ми, възможно ли е това хубаво тѣло да крие толкова твърда душа? забравяшъ ли клетвита ни? отричашъ ли толкова жарката ми любовъ?

Дор. Азъ да забравяжъ сичко това? О! онеправдавашъ ме, любезний ми Ликасте! само богатствата на оня безуменъ старецъ ме принудихъ да приемж това, и никакъ ни най-малката склонность къмъ него. Ти си сироманъ, и азъ безъ зестра, и, както знаешъ, на тоя свѣтъ безъ всесилнитѣ пари, а най-вече днесъ човѣкъ преминува нещастенъ животъ.

Лик. Ако да бѣ станжло това съ друго нѣкое намѣрение штеше сърдечно да ме наскърби, Но, когато работата е за пари, мълчиж; што да се прави? О Боже мой! ако да имахъ поне щастнето да те видяж следъ два мѣсеци чернооблечена! О! колко ти приличатъ чернитѣ!

Дор. И азъ . . . *(Като вижда Станарела)* и азъ . . . обичамъ! сѣка негова дума, сѣко негово . . . дава повече и повече сърцето ми. . . *(се приближава)*. Благодаряж ви Гос-

остъ ли е? . . .